

WEDDEN VAN WEL?

VANNESSA THUYNS

Wedden van wel?

VANNESSA THUYNS

Wedden van wel?

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Vanessa Thuyns

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Inhoudelijke redactie: Simone Lier

Tekstredactie: Michael Mandersloot

Eerste uitgave september 2021

ISBN 978-94-92585-92-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

‘Had je je niet wat netter kunnen kleden?’
‘Is dat serieus het eerste wat je tegen me zegt? Ik weet dat het papa’s verjaardag is, maar mijn vlucht was met drie uur vertraagd, weet je nog?’

Sep pakt mijn backpack van de grond en legt hem in de kofferbak. Wanneer ik een diepe zucht geef, schiet hij in de lach en trekt hij me aan mijn schouder tegen zich aan. ‘Kom hier!’

‘Ja, ja, het is goed met je.’ Ondanks dat ik protesteer, is er niets zo fijn als een knuffel van mijn broer die anderhalve kop groter is dan ik.

‘Fijn dat je weer in het land bent, Robine,’ zegt hij met een overdreven, lage stem.

‘Dat klinkt een stuk beter.’

‘Inladen en doorrijden,’ roept een man in een felgeel hesje. ‘Het heet hier niet voor niets kiss-and-ride. Kom op mensen!’

Sep gebaart dat de verkeersregelaar rustig aan moet doen en gooit de achterklep van zijn stoere Mini al mopperend dicht.

‘Die Nederlandse lomphed en directheid was ik even vergeten.’

Ik gooi mijn handtas op de achterbank en ga op de bijrijdersstoel zitten.

‘Houd je niet meer van Nederlanders na anderhalf jaar Sicilië?’

Ik kijk in de zijspiegel en zie de chagrijnige verkeersleider draaiende bewegingen maken met zijn armen. ‘Ik houd vooral niet van dit soort inflexibele doordrammers. Italianen zijn doorgaans ook heftig, maar blijven op de een of andere manier toch hoffelijk en heel vriendelijk.’

We rijden richting de ring van Amsterdam. Ik merk dat mijn been uit zichzelf begint met wiebelen en dat mijn adem hoog zit. Mijn vader viert vandaag zijn vijfenzestigste verjaardag met koffie en taart en dat betekent dat zijn hele woonkamer straks gevuld is met ooms, nieuwsgierige tantes en ... mijn zus Daphne. Daphne, die ik sinds mijn vertrek naar Italië niet meer live heb gezien en die me geen blik waardig gunt tijdens onze maandelijks sessie videobellen met de familie. Als Facebook niet had bestaan, zou ik haar kinderen niet eens meer herkennen.

‘Zijn Daphne en Harm er ook vanmiddag?’ vraag ik zo terloops mogelijk.

‘Ik denk het wel.’ Sep kijkt me kort aan, maar ik probeer mijn gezicht neutraal te houden. ‘Zie je er erg tegen op?’

‘Een beetje, het laatste waar ik nu zin in heb is weer een uitbrander of een scala aan verwijten.’

‘Ze zal zich heus wel inhouden, we zijn anderhalf jaar verder en het gaat om papa vanmiddag.’

Ik knik bevestigend. ‘Ik heb twee flessen olijfolie voor hem meegenomen, maar hebben we nog een officieel cadeau?’

‘Daphne heeft namens ons drieën een donatie gedaan aan stichting *Geen Dierenleed a.u.b.* Dat wilde papa. Maar zij kon het natuurlijk niet laten, dus heeft ze ook een Hugo Boss-pakket gekocht.’

‘Prima. Komt Lily ook?’

‘Het is uit,’ broemt hij. ‘Lily wil zich nog niet binden.’

‘Ze is net als jij toch ook al dertig. Waar wacht ze op? Een leukere kerel dan mijn tweelingbroer gaat ze niet ontmoeten.’

Hij haalt zijn schouders op en voegt in op de Ring A10-West. ‘Jij bent ook dertig en jij wil je toch ook nog niet per se binden?’

Ik draai de radio iets zachter als de irritante reclames beginnen. ‘Het ging niet over mij. We hadden het over je ex Lily, weet je nog?’

‘Ze viel niet op advocaatjes: te sluw en te bijdehand.’

‘Daar heeft ze inderdaad wel een punt,’ lach ik venijnig. ‘Maar mis je haar?’

‘Ik mis haar niet zozeer, maar ik mis wel sommige dingen die we samenededen.’ Hij laat een scheef lachje zien.

‘Hè getver, dat hoef ik niet te weten. Ik blijf wel je zus hoor.’ Ik trek een vies gezicht.

‘Doe niet zo heilig. Ik had het eigenlijk over onze tripjes naar het museum en haar kookkunsten.’

‘*Yeah, right.*’

‘Maar ik zit niet stil hoor; ik heb eergisteren iemand anders ontmoet. Ze heet Mare en is het liefste en mooiste meisje dat ik ooit heb gezien.’

Ik schiet in de lach: ‘Dat zei je over Karen, Suus en Lily ook.’

‘Mare is anders. Zij houdt van kinderen, dieren, lange boswandelingen en werken aan een betere wereld.’

‘Hopelijk houdt zij wél van bijdehante advocaatjes.’ Ik leun naar voren en kijk door Seps raam naar buiten. We rijden langs het Westerpark, waar het stikt van de mensen die wandelen langs de foodtrucks, kraampjes en terrasjes. Dit is nog precies hetzelfde als anderhalf jaar geleden.

In de Jordaan, waar mijn vader woont, is het niet minder druk. We parkeren de auto op de Brouwersgracht en wandelen naar zijn grachtenpandje op de hoek van de Keizersgracht. De Italianen mogen wel hoffelijker zijn, maar niets kan op tegen de sfeer van waar ik ben opgegroeid.

Sep geeft me een stootje met zijn elleboog. 'Ben je er klaar voor?'

'Alsof ik een keuze heb.' Ik haal diep adem en druk op de deurbel.

'Sep, je hebt toch een sleutel?' hoor ik mijn vader door de gang roepen. Hij trekt de deur open en klapt in zijn handen van enthousiasme. 'Robine Anna Henriëtte Bremers, daar ben je dan, wat heerlijk je te zien.'

'Gefeliciteerd pap,' zeggen Sep en ik in koor. Wanneer mijn vader en ik elkaar een knuffel geven, snuif ik zijn eau-de-colognelucht op. Zijn vertrouwde friszoete geur laat me in één klap mijn leventje in Italië vergeten. Hij houdt zijn armen strak om me heen, alsof hij bang is dat ik meteen weer wegren. Ik kan hem geen ongelijk geven, want over een week ga ik alweer terug naar mijn zonnige bestaan op Sicilië.

'Sep, zet je die rugzak meteen boven in Robines oude slaapkamer?'

Ik kijk mijn ogen uit, onderweg naar de woonkamer. Het huis is ineens hip geworden, alsof een of ander woonprogramma hier heeft huisgehouden. Naar mijn mening is de inrichting iets te onpersoonlijk, want onze oude kinderfoto's zijn van de muur gehaald en vervangen door pastelkleurige kunstwerken. 'Alles is wit, fris en je hebt zelfs nieuwe meubels, wauw die hoekbank. Wanneer heb je dit allemaal laten doen?'

'Dat is precies wat ik papa vroeg vlak voordat jullie aanbelden.' Daphne leunt tegen de eettafel en heeft haar armen strak over elkaar. 'Hallo Robine.'

'Hey,' zeg ik voorzichtig. 'Hoe gaat het met je?'

'Uitstekend.' Haar frons en gespannen lichaamshouding zeggen het tegenovergestelde. 'En jij? Je ziet er in ieder geval gezond uit met dat kleurtje op je gezicht.'

Ik voel een scheut van opluchting door mijn buik schieten. Haar

opmerking zie ik als een vooruitgang. Vlak voordat ik naar Italië vertrok, was haar laatste tekst namelijk: 'Je bent een egoïst. Rot maar op naar een eiland zo ver mogelijk hier vandaan.'

Het werd geen plek aan de andere kant van de wereld, maar toevallig wel een eiland.

'Hoi Daph, van harte met papa.' Sep loopt met grote ogen door de woonkamer alsof hij in een andere wereld is beland en geeft Daphne een kus op haar wang. 'Wat ziet het er hier anders uit. Hoe kan dat?'

'Pap,' zeg ik, 'Waar is Aafke en hoe laat komen de andere gasten? En moeten we niet iets van slingers ophangen of zo?'

'Jullie hebben heel veel vragen. Dat is begrijpelijk. Ga allemaal even zitten.' Papa gebaart ons plaats te nemen op de bank en gaat zelf voor ons op de salontafel zitten. Sep ploft na een geruststellende knipoog niet geheel subtiel neer tussen mij en mijn zus. 'Lieve schatten, ik stel mijn verjaardag uit, want ik wil het graag over twee maanden groots vieren op de boerderij van Aafke met een feestelijke, zomerse lunch voor familie en vrienden. Dat is een antwoord op de vraag waarom er nu geen andere gasten zijn.' Hij lacht ons vriendelijk toe, maar zo aan zijn wiebelende benen te zien is hij wel degelijk nerveus.

'Maar ... hoe ...?'

Mijn vader houdt zijn hand op en geeft een diepe zucht: 'Daphne, onthoud je vraag, want er is meer. Er is een reden waarom ik het huis samen met een stylist heb laten aanpakken. Ik heb besloten om te gaan samenwonen met Aafke. Ik ben 99% van de tijd al bij haar en na wikken en wegen hebben we ervoor gekozen dat we ons op haar Brabantse boerderij gaan vestigen. Ik zet het huis te koop. De foto's zijn al genomen en vanaf morgen kan iedereen het zien op Funda.'

Er valt een stilte. We kijken allen met grote ogen naar mijn vader die zijn best doet om er een oprechte glimlach uit te persen.

‘Daarom lijkt het hier op een showroom. Wat een idioot, impulsief plan.’ Daphne staat op en begint te ijsberen door de kamer. ‘Moest dit soms van Aafke? Ben je gek geworden?’

‘Aafke heeft me nergens toe gedwongen.’ Mijn vader is zoals altijd de rust zelve. Daphne zoekt met een paar dwingende blikken steun bij haar broertje. Sep gaat meteen rechtop zitten en knijpt zijn grote groene ogen samen. ‘Papa, weet je het zeker? Je bent het huis dan echt kwijt. Voor altijd.’

‘Ja duh,’ dendert Daphne eroverheen. ‘Dat is de definitie van *verkopen*. Je hebt pas drie maanden een relatie met Aafke. Kom op.’

‘Over Aafke gesproken. Waar is ze eigenlijk?’ Sep kijkt om zich heen alsof mijn vaders vriendin zich ergens heeft verstopt.

‘Aafke voelde zich niet zo lekker. Opkomend griepje. Niets ernstigs maar wel vervelend.’

‘Papa, luister,’ roept Daphne zwaaiend met haar handen voor zich uit. ‘Waarom heb je zo’n haast? En nog erger, dit is ons ouderlijk huis. Het huis dat jij met mama hebt opgebouwd en gerenoveerd. Hoe kun je ons dat aandoen?’

Mijn vader knikt vol begrip alsof hij deze reactie had verwacht. Daarna kijkt hij naar mij. Ik ken die blik. Zijn ogen hebben alle hoop op mij gevestigd. ‘Hoe denk jij erover, Bienie?’

‘Ehm ... ik ... eh ... nou ja, we hebben Aafke volledig geaccepteerd als jouw partner en jullie laten er inderdaad geen gras over groeien, maar aan de andere kant zijn jullie ook gek op elkaar, dus het lijkt mij een logische volgende stap.’

Daphne zet haar mok hardhandig neer op de eettafel. ‘Ja hoor, onze Robine vindt dit heel logisch. Als jullie per se willen samenwonen, kunnen jullie dan niet in *dit* huis gaan wonen?’

‘Lieverd, hier kan Aafke haar bijenkasten en moestuin niet kwijt.’ Mijn vader probeert Daphnes blik te vangen, maar zij kijkt strak naar het plafond.

‘Dus voor een paar bijenkasten verhuis jij naar dat godvergeten Brabant?’

Ik frons richting mijn zus. Zij weet heel goed dat mijn vader nooit gelukkig is geweest in de grote stad. Ze mag wel wat meer begrip tonen. Papa kan toch ook niet samen gaan wonen in het huis waar hij met mijn moeder zoveel herinneringen heeft. Dat lijkt me behoorlijk heftig. Mijn zus gaat onverstoord door met haar protest: ‘En hoe zit het dan met Sophie en Juultje? Nu kunnen ze hun opa zien wanneer ze willen. Mijn meiden lijken me belangrijker dan een paar bijenkasten. Ga jij je kleinkinderen niet missen?’

Als ik mijn vaders lip zie trillen, spring ik voor hem in de bres: ‘Verplaats je eens in papa, hij heeft het ontzettend naar zijn zin op de boerderij.’

Dreigend houdt Daphne haar vinger in de lucht: ‘Ga jij mij nu vertellen dat *ik* me in papa moet verplaatsen? Laat me niet lachen. Ik ben altijd degene die klaarstaat voor hem en jij ...’

Mijn vader gaat naast haar staan en verheft zijn stem: ‘Dit is dus niet wat ik wil. Sorry Daphne, ik hoor wat je zegt, ik begrijp je maar ik heb al besloten.’

‘Dat had ik al door ja,’ mompelt ze terug.

‘Ik wil niets liever dan op Aafkes boerderij wonen en samen met haar oud worden. Zo, dat is eruit en eindelijk durf ik het hardop te zeggen, want ik voel me vreselijk schuldig ten opzichte van jullie moeder. Ik weet hoe gek ze was op dit huis, deze stad en ik besef wat voor heerlijke jeugd jullie hier hebben gehad, maar als ik iets heb geleerd na mama’s dood is dat ik geen tijd meer wil verliezen.’ Daphnes mond is hiermee gesnoerd, maar haar gezicht spreekt nog steeds boekdelen. ‘Het huis gaat dus verkocht worden, maar de herinneringen blijven in ons hart. Punt uit.’ Mijn vader vouwt zijn handen samen omdat die ook beginnen te trillen. ‘En nu. Ik ben jarig en ik wil dat we met z’n vieren taart gaan eten. Daphne, loop je mee naar de keuken voor de bordjes en de vorkjes, dan haal ik de slagroomtaart uit de koelkast.’

Wanneer zij de woonkamer hebben verlaten, draai ik me om naar Sep en zeg ik sloom: ‘Reuzegezellig om weer thuis te zijn.’

Hij blaast uit en kijkt de kamer rond. ‘Shit, dit fantastische huis gaat verkocht worden.’

‘Papa heeft er blijkbaar goed over nagedacht. Hij klinkt vastberaden en heel gelukkig.’

‘Logisch dat hij met Aafke een leven wil opbouwen, maar dit is wel heel onverwachts.’

We horen mijn vader en Daphne kibbelend terug de woonkamer binnen lopen. ‘Ik weet dat je al vijfendertig bent, maar ik ga je nu toch echt zeggen dat je je grote mond moet houden.’

‘Goed pap, dat doe ik, maar ik blijf het teleurstellend vinden dat je dit plan niet eerder met ons hebt overlegd. Maar ach, wie ben ik, slechts je oudste dochter die jou altijd onvoorwaardelijk steunt.’

Daphne heeft het sarcasme uitgevonden. Ik was het bijna vergeten. Het is tegelijkertijd ook haar kwaliteit. Er zijn zoveel momenten geweest dat ik krom heb gelegen van het lachen om haar cynische grapjes. Ze legt mopperend een stuk taart op haar bordje en prakt er vervolgens driftig op los.

Ik eet als eerste de chocoladekrullen van mijn slagroompunt en probeer de sfeer positiever te maken met een oppervlakkige vraag. ‘Heerlijk pap, heb je dat bij de banketbakkerij gehaald op de Westerstraat?’

‘Uiteraard,’ zegt hij knorrig.

‘Lekker, ik ga daar morgen ook wat croissantjes halen, net als vroeger.’ Het blijft stil. Ik stoot Sep aan voor wat hulp om het weer gezellig te maken.

‘Ja ... inderdaad, lekker die taart. Ik ben gek op ... slagroom met ... fruit en wat er nog meer op zit ...’ stamelt hij en haalt zijn schouders verontschuldigend op als ik met mijn ogen rol.

Mijn vader vist zijn theezakje uit zijn mok en zegt: ‘Dus Robine, ik zou het op prijs stellen als je in Nederland zou kunnen blijven, zodat je bij mijn feest kan zijn.’

‘Dat is toch pas over twee maanden?’

‘Het zou fijn zijn als je Daphne kan helpen met de organisatie van mijn tuinfeest. Zij kan dit als geen ander en heeft al veel ideeën, maar er blijft nog genoeg over om te regelen. Je kunt hier in huis blijven logeren, mits je het niet erg vindt om de makelaar af en toe over de vloer te hebben voor een bezichtiging. Maar natuurlijk mag je ook bij mij en Aafke in Brabant logeren. We hebben een kamer voor je met een prachtige bedstee.’

‘Ehm, maar ehm ... ik heb verplichtingen in Italië. Het seizoen begint weer, dus ...’ Ik stop vanzelf met praten als ze me allen op hun eigen manier aankijken. Daphne kijkt pissig, mijn vader heeft een teleurstellende blik en Sep knikt begripvol maar op zijn voorhoofd staat geschreven: *dat doe je weer niet handig*.

‘Daphne heeft naast haar baan ook nog de kinderen,’ zegt mijn vader. ‘Kan Italië niet even zonder je?’

‘Misschien,’ prevel ik starend voor me uit. Mijn hoofd duizelt.

Sep geeft me een stomp op mijn bovenarm. ‘Gezellig!’

‘Nou, wacht even,’ zucht ik. ‘Ik kan ook vanuit Italië allerlei telefoontjes plegen en eventuele bestellingen doen. Ik kan de catering bijvoorb...’

‘Die doet Nikolai al.’

‘Nikolai doet de catering?’ Ik voel mijn hart sneller kloppen. Is dat van de stress of van opwinding? ‘Waarom heb je dat niet overlegd? Misschien zit ik helemaal niet op te wachten op mijn ex.’

‘Er wordt wel meer niet van tevoren overlegd in deze familie.’ Ze kijkt zijdelings naar mijn vader, die Sep nog een tweede stuk taart aanbiedt. ‘Nikolai is de beste kok en dat weet je. Papa is gek op hem en op zijn kookkunsten, dus jij moet je aanpassen. Leer privé en zakelijk gescheiden te houden.’

Ik neem de laatste hap van mijn taart en schreeuw het in stilte uit. Ze kunnen de boom in, allemaal. Ik ben nog geen twee uurtjes thuis en de stress zit er alweer goed in. Vanavond stap ik het vliegtuig weer in.

Alsof mijn vader mijn gedachten kan lezen, zegt hij: ‘Bienie, blijf alsjeblieft en dan ga je na mijn zomerse verjaardagsfeest weer terug naar Italië. Ik zou het fijn vinden en je hulp waarderen.’

‘Maar ... pap, ik ...’ stotter ik. ‘Ik weet niet of ... Daphne daarop zit ...’

‘Ho, ho, probeer mij niet de reden te laten zijn dat jij niet wil blijven. Ik kan de assistentie zeker gebruiken.’

‘Assistent?’ Ik klink bezorgd en paniekerig.

‘Het wordt een samenwerking,’ zegt mijn vader geruststellend. ‘En nog iets, je kunt de komende weken in alle rust afscheid nemen van dit huis.’

Mijn vader heeft me altijd vrijgelaten in mijn doen en laten. Hij heeft me nooit gevraagd iets voor hem te doen. En zeker niet met zo’n smekende, verdrietige blik in zijn ogen zoals nu. Zo’n blik die mij voor de rest van mijn leven een schuldgevoel zal opleveren als ik niet doe wat er van me gevraagd wordt. ‘Oké.’

‘Dank je schat,’ zegt hij zachtjes.

Daphne legt haar vorkje neer en rommelt wat door haar handtas. ‘Wie heeft er eigenlijk voor je ticket betaald?’ Als ze haar mobiel gevonden heeft, werpt ze een blik op het display en kijkt ze vragend op: ‘Ik neem aan papa, dus het zou fair zijn als jij inderdaad ook je steentje bijdraagt.’

Ik wissel een ongemakkelijke blik uit met mijn broer.

‘Aha, ik zie het al, Sep heeft natuurlijk betaald?’

‘Waarom ga je er altijd vanuit dat ik geen geld heb?’ Het komt er heel zelfverzekerd uit, maar stiekem heeft ze gelijk.

‘Het is een lening, Daph,’ vult Sep me aan. ‘Dat hebben we afgesproken.’

Ik knik bevestigend maar ik weet dat Sep dat geld absoluut niet terug wil.

Daphne kijkt me aan als een irritante schooljuf. ‘Hoe ga je dat terugbetalen? Zoveel zal je niet verdienen als manusje van alles bij die familiecamping.’

Laat ik verder niets over mijn inkomen verklappen, het komt zo goed als overeen met een onkostenvergoeding. ‘Het is geen camping, het is een *agrituristico*. Een soort bed and breakfast maar dan met losse huisjes tussen de wijngaarden. Speciaal ontworpen voor natuurliefhebbers, zieke kinderen en gehandicapten. En voor jouw informatie: ik ga op zoek naar een baantje voor de tijd die ik hier ben.’

‘Dat lijkt mij een no-brainer. Je kunt niet op onze zak teren.’

‘Dat was ik ook helemaal niet van plan.’

‘Oké, maar wat is je plan dan wel, want wie wil er iemand aannemen voor slechts twee maanden?’ Daphne stapelt de lege gebaksbordjes op en zet de deksel terug op de taartdoos.

‘Er zijn genoeg mogelijkheden hoor.’ Mijn blik valt op de achterkant van een wijkkrantje dat op de salontafel ligt. Tussen de aangeboden seksmassages en de meubeladvertenties lees ik dat schoonmaakbedrijf *Clear & Clean* mensen zoekt: *Per direct een leuke baan? Met spoed gezocht: schoonmaakpersoneel. Kom ons team versterken in het mooie Amstel Ziekenhuis.*

‘Ik ga morgenochtend bijvoorbeeld bellen met *Clear & Clean*.’

‘*Clear & Clean?* Succes gewenst,’ zegt ze met een smalend lachje en trekt haar jas aan. ‘Ik mail jullie een paar data om papa’s feest door te spreken. Ik ga de kinderen zelf dan maar ophalen van de naschoolse opvang.’

‘Hoe gaat het met Sophie en Juultje?’ vraag ik voorzichtig.

‘Prima hoor. Je zult je nichtjes wel zien nu je wat langer blijft hangen in Nederland.’

‘Dat zou ik leuk vinden en ...’ Ik maak mijn zin niet af, omdat ze zelf weer begint te praten.

‘Alhoewel, ik betwijfel of de meiden je nog zullen herkennen.’ Ze geeft mijn vader een kus op zijn wang en knijpt Sep in zijn schouder. ‘Pap, je begaat naar mijn mening een grote fout door het grachtenpandje te verkopen, maar zoals altijd steun ik je onvoorwaardelijk.’

‘Dank je lieverd. Aafke heeft nog wat leuke shirts voor de meisjes gekocht bij een Brabants boetiekje. Het tasje ligt klaar op de gang. Ik loop met je mee,’

‘Help!’ kreun ik en wrijf tegelijkertijd over mijn slapen.

Sep schuift de deksel weer van de doos en schept zijn derde stuk taart op. ‘Lekker dit, ik was vergeten te lunchen; het was zo druk op kantoor. Relax Bienie, het komt goed. Het wordt supergezellig de komende maanden.’

‘Geloof je het zelf? Shit en ik moet ook nog Daphnes assistente zijn voor papa’s feest. Ze komt nu al overspannen over.’

‘Misschien kunnen jullie het bijleggen?’

‘Zou dat de reden zijn dat papa mij vraagt de komende twee maanden te blijven?’

‘Dat zou goed kunnen en dat begrijp je toch wel? Hij heeft het er moeilijk mee. Zijn dochters zijn niet on speaking terms sinds het overlijden van zijn vrouw. Hij heeft dubbel verdriet.’

‘Arme papa, maar als je het zo zegt, klinkt het wel heel dramatisch.’

‘Het klinkt realistisch.’

‘En jij? Heb jij ook verdriet?’

‘Nee, maar ik baal er wel van dat ik tussen jullie in zit en ik dat geklaag van twee kanten moet aanhoren.’

‘Als Daphne me de kans zou geven om haar te vertellen hoe het *echt* zit en wat er *echt* gebeurd is, dan komen we nog eens ergens.’

‘Daphne zegt min of meer hetzelfde over jou.’

‘Dat schiet lekker op dan.’ Ik zak onderuit en plaats een groot kussen voor mijn gezicht. ‘Weet je, ik voel ineens een uitzonderlijke Siciliaanse jetlag binnenkomen en ik denk dat ik de komende twee maanden die jetlag blijf houden en lekker in bed blijf. Trek het dekbed maar van me af als het de dag van papa’s feest is.’

‘Aansteller.’ Sep veegt zijn mond af aan een servetje en trekt het kussen weg. ‘Ik zat te denken. Het is vrijdagmiddag, dus laten we

papa's verjaardag en jouw terugkomst vieren met een lekker drankje.'

Mijn vader loopt lachend terug de woonkamer in. 'Zien jullie hier een drankkast? Die moest ik helaas weghalen van de makelaar. Voor alcohol moeten jullie naar een café. Robine, vind je het heel erg als ik terugrijd naar de boerderij? Aafke appte me dat ze buikgriep heeft, dus laat ik haar liever niet alleen.'

'Geen probleem, de komende twee maanden kunnen we elkaar nog genoeg zien.'

'Was het maar altijd zo.' Hij knijpt zijn ogen samen.

'Niet weer die discussie, pap.'

'Het is heel normaal dat een vader zijn kuikens bij zich in de buurt wil houden.'

'Dat snap ik, maar bekijk het positief: als ik niet in Italië had gezeten, hadden jij en Aafke afgelopen winter niet die mooie rondreis gemaakt.'

Sep trekt me van de bank af. 'Als er geen drank in huis is, dan we gaan naar de stamkroeg van mijn werk, *Chez Cezar*. Dan laat ik je meteen het kantoorgebouw zien, het is daar om de hoek. Pap, ik laat de auto hier staan en dan leen ik jouw fiets. Staat mama's oude omafiets nog in de schuur?'

'Dat is nu de fiets van Robine, weet je nog?' zegt mijn vader en geeft me een knipoog. 'Wat heerlijk, mijn tweeling gaat weer eens samen op stap.'

'Ja papa, mogen we ons zakgeld?' Sep zet een neuzelige zeurstem op.

Hij geeft Sep als antwoord een speelse pets op zijn achterhoofd en reikt mij een sleutelbos aan. 'Ik hoop dat je de komende tijd ook tijd vrijmaakt om het met Daphne weer goed te maken. Ze is niet de makkelijkste, maar haar hart ...'

'Zit op de juiste plaats, dat zeg je altijd.'

'Omdat het waar is.'

Papa en Daphne hebben ook regelmatig strijd, maar hun band is

zo sterk dat een conflict altijd weer makkelijk kan worden opgelost. Dat komt omdat mijn vader zo'n ontzettend vredelievend mens is. Bij Daphne en mij ligt het wat ingewikkelder. Ik ging duidelijk over haar grens en ik weet niet of het ooit weer goedkomt tussen ons. Eerlijk is eerlijk, ik had het ook niet zo ver moeten laten komen. Laten we hopen dat ze me het kan vergeven.

HOOFDSTUK 2

Wanneer we dertig minuten later over de Herengracht fietsen, kan ik mijn geluk niet op. Dit is wat ik heb gemist: de reuring op de terrasjes en de lichtjes die weerspiegelen in het water vanaf het moment dat het gaat schemeren. De wind blaast door mijn haren als we door Amsterdam sjezen. We steken de Rozengracht over, passeren de negen straatjes, de Leidsegracht, het Rijksmuseum en de altijd gezellige Utrechtsestraat. De opzwevende energie van deze stad is iets waar je me midden in de nacht voor wakker kan maken.

‘Bienie, nog een klein stukje, ja, stop maar, hier is het. Dit is *The Office*.’ We stappen af en blijven met onze fietsen aan de hand voor een statig grachtenpand staan. Ik kijk omhoog en lees op de gevel: *Advocatenkantoor Van Gunnink, De Smet en Verdonk*.

‘De naam Bremers kan er makkelijk achter. *Van Gunnink, De Smet, Verdonk en Bremers Advocaten*. Of nog beter: *Bremers, Van Gunnink, De Smet en Verdonk Advocaten*. Ben je al in de race als naampartner?’

Sep kijkt bedrukt: ‘Ik deel een kamer met drie anderen op de begane grond. De directie zit op de vierde verdieping met ieder

hun eigen grote ruimte. Dat zegt genoeg. Kom, iets verderop is het café.'

We zetten onze fiets aan de overkant van de kroeg op slot en steken de weg over. Bij het zien van de lichtjes van de Magere brug over de Amstel verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Op deze magische plek vroeg Nikolai me destijds officieel of ik zijn vriendin wilde zijn. Hij vroeg me dat in het Italiaans en trok zelfs een bosje tulpen uit zijn wollen jas. Nikolai was zo aandoenlijk dat ik niets liever wilde dan een relatie met hem. Onze relatie duurde ongeveer anderhalf jaar. Het werkte tot ... ja, wie kan het me vertellen. Het werkte tot het ineens niet meer werkte.

'Wat zit jij te mijmeren. Ga je mee naar binnen?' Sep trekt me aan mijn arm mee naar de ingang van het café.

Als ik door het raam naar binnen kijk, lijkt er in *Chez Cezar* een ouderwetse vrijmibo gaande. Kantoorlui die uitgelaten en met wallen onder hun ogen het weekend inluiden. Sep houdt de deur voor me open en als we binnenstappen voel ik meteen de warme, kleffe lucht en dringt de alcoholgeur mijn neus binnen. 'Wat drink je tegenwoordig? Slap Italiaans bier?'

'Geef me er maar eentje van de tap,' roep ik als hij naar de bar loopt en ik meteen tegen de vensterbank word aangedrukt.

'Hey Bremers, heb je nou een date meegenomen?' brult een man in een strak krijtjespak wanneer Sep hem passeert, zich door de menigte wurmend. Ik kijk snel weg wanneer de blaaskaak zijn pochet in het borstzakje van zijn colbert stileert en me daarna verlekkerd aankijkt.

'Dat is mijn zusje en je blijft met je poten van haar af,' roept hij lachend terug.

Wie had dat ooit gedacht, mijn grote broer werkt als advocaat bij een hotshot-kantoor. Ik noem hem altijd *mijn grote broer*, omdat, naast dat hij een stuk langer is dan ik, hij ook zes minuten eerder geboren is. Iedereen dacht dat de gevoelige, dromerige en vooral zwaar dyslectische Sep bioloog of boswachter zou worden omdat

hij als kleine jongen altijd in de bossen op zoek was naar gemueteerde wezens en nog niet ontdekte kruidenplantjes. Moet je hem nu zien? Hij heeft er hard voor geknokt en is ver gekomen ondanks zijn leesproblemen en zware astmaverleden. Daphne is ook al zo'n carrièretijger. Zij zat op de hogere hotelschool en is al jaren manager van het chique hotel *The Residence* in Amsterdam-Zuid. Na mijn studie Italiaanse taal- & letterkunde heb ik verschillende banen gehad als vertaler, maar een kantoorleven is niet iets wat ik ambieer of waarbinnen ik excelleer. Zodra ik langer dan dertig minuten achter een beeldscherm zit, vallen mijn ogen dicht. Het werken op de camping in Italië is daarom een verademing, want je ontmoet elke dag verschillende mensen en je blijft letterlijk lekker in beweging.

Sep is duidelijk geliefd onder zijn collega's. Voordat hij bij de bar is hebben wel tien mensen hem vol enthousiasme aangesproken. Dat snap ik helemaal, mijn broer is denk ik de liefste en de meest rechtvaardige advocaat ooit. Daar kan menig collega wellicht een voorbeeld aan nemen. Als ik hem zo voluit zie lachen en levenslustig zie zijn, word ik jaloers en ben ik trots tegelijk. Ondanks dat we al een tweeling zijn, hoop ik elke dag nóg meer op hem te gaan lijken.

Wanneer Sep terug is, is hij een kwart van onze glazeninhoud onderweg verloren. Hij gaat naast me zitten en leunt met zijn rug tegen het beslagen raam. 'Cheers! Welkom terug.'

Ik druk mijn glas tegen zijn glas, neem een grote slok en glimlach beleefd terug naar een enorme kakker die langsloopt en knullig naar me knipoogt. 'Zeg, wie zijn eigenlijk die Vergunnink, De Smet en Van Donk?'

'Van Gunnink, De Smet en Verdonk, bedoel je.' Hij lacht hoofdschuddend en kijkt om zich heen. 'Eelco de Smet zit op dit moment in Antwerpen voor een congres, Cas Verdonk verlaat zijn kamer nooit voor 21.30 en Jasper van Gunnink zie ik zo 1-2-3 niet.'

'Ongelooflijk dat jij bij zo'n *high class*-bureau werkt op de dure

Herengracht en dat dit jouw collega's zijn. Ik dacht altijd dat jij bij een pro-Deokantoor zou belanden.'

'Het is een droom die uitkomt om te werken bij GSV en we doen ook weleens aan liefdadigheidsadvocatuur hoor. Ik leer zoveel en ik kan hier alleen maar beter worden.'

'Dat klinkt geweldig.' Ik lik het schuim van mijn bovenlip.

'En jij dan?'

'Ik heb geen carrière op dit moment, als dat is wat je bedoelt, maar de eigenaren van de *agrituristico* hebben me wel een vaste aanstelling aangeboden.'

'En bieden ze je naast kost en inwoning dit keer ook een salaris?' Hij knijpt één oog dicht.

'Ja, al is het niet veel, maar ik heb niet veel nodig.'

'Bienie, vind je niet dat je lang genoeg bent weggeweest? Is het niet tijd voor jou om weer mee te doen in deze grotemensenwereld? We zijn verdomme anderhalf jaar verder.'

'Zeg dat eens tegen Daphne. Je zag het vanmiddag nog, haar vijandigheid is groter dan ooit. En afgezien van de toestand met Daphne heb ik het naar mijn zin in Italië.'

'Maar papa en ik missen jou en ik weet zeker dat Daphne dat diep vanbinnen ook zo voelt. Blijf in Amsterdam. Blijf in ieder geval in Nederland.'

Als ik met mijn ogen rol en een duidelijk hoorbare zucht geef, probeert Sep me verder onder druk te zetten. 'En heb je Doortje en Inez al gesproken? Je vriendinnen missen je vreselijk.'

'O ja? Heb jij ze wél gesproken dan?'

'Nee, maar i...'

'Dat dacht ik al, want Inez woont sinds een half jaar in Argentinië en Doortje reageert niet op mijn berichten. Grote kans dat zij geen zin meer in me heeft. Ik heb onze vriendschap namelijk sterk verwaarloosd.'

'Wat zonde, bel Doortje nou.'

‘Zodat zij me misschien wat gezond verstand kan inpraten?’ Ik werp een triomfantelijke blik op mijn broertje.

‘Precies, want *ik* krijg het kennelijk niet voor elkaar.’

‘Doortje heeft het waanzinnig druk met haar gezin, met haar kantoorbaan, puppy en nog te verbouwen twee-onder-een-kapwoning op IJburg.’ Ik klink zuur en trek er meteen een afgeknapt gezicht bij. Wat doe ik nou? Zo iemand wil ik helemaal niet zijn.

‘Er is helemaal niets mis met Doortje hoor. Dat is wat dertigers doen.’ Hij stoot me aan als ik niet meteen reageer. ‘Zie ik daar twijfel op je gezicht?’

‘Nee hoor,’ zucht ik. ‘Ik ben nog niet klaar met Italië. Er zijn zoveel avonturen te beleven.’

‘Alsof je in Italië iets bijzonders aan het opbouwen bent. Je werkt als vrijwilliger op een minicamping en hangt in het weekend rond met de pizzaboys.’

‘Eh ... correctie over die *boys*: het zijn de lokale *surfdudes* en restauranthouders.’

‘Dat klinkt gezellig, maar ...’

‘Weet je wat het is? Het leven daar is gewoon een stuk simpeler. Mijn vrienden zijn relaxt, geen gezeik van zussen, geen verdrietige vaders, geen exen die van alles verwachten, geen pijnlijke herinneringen.’

‘Vrij van alle verantwoordelijkheden?’

‘Precies, dat noem ik vrijheid.’

‘Dat noem ik ontsnappen aan de realiteit en uitstel van het echte leven.’

‘Ooit! Ooit ben ik klaar om terug te komen naar Nederland.’ Ik knijp hem in zijn wang als ik die welbekende frons tevoorschijn zie komen. ‘En ik weet ook ergens wel dat ik wegloop voor bepaalde zaken in mijn leven, maar dat is precies wat ik nu nodig heb.’

‘Dat denk jij maar.’ Hij drinkt zijn glas leeg. ‘Ken je dat spelletje nog dat we vroeger altijd deden?’ Zo aan zijn ondeugende blik te zien heeft hij een plan bedacht.

‘Je bedoelt onze maandelijkse weddenschappen. Hoe noemden we dat spel ook alweer?’

‘Het *Wedden van niet-Wedden van wel-spel*.’

‘O ja en ik won altijd.’

‘Daar vergis je je in.’ Hij kijkt me zelfgenoegzaam aan. ‘Als we nou weer eens een weddenschap bedenken. *For old times’ sake*.’

‘Pardon, jij zat me zojuist toch te vertellen dat je wil dat ik me als een volwassene ga gedragen en dat ik meer verantwoordelijkheid moet nemen?’

‘Daar blijf ik bij, maar een geintje moet kunnen toch? Kom op, jij bent altijd van de lolletjes geweest.’

‘Ik weet niet of ik het wil horen.’ Ik krijg vanzelf een lach op mijn gezicht als ik aan al die flauwe weddenschappen terugdenk.

‘Jawel, dat wil je wel, want we hadden altijd de grootste lol hiermee.’

‘Een weddenschap dus. En die zou moeten gaan over ...’

‘Als ik win, blijf je in Nederland. Als jij wint, kun je zonder gezeur van mij terug naar Italië en hoef je je ticket niet te betalen.’

Ik geef hem een stomp op zijn bovenarm. ‘Awww, ik vind deze weddenschap wel een teken van liefde. Je mist me echt.’

‘Ja sufferd, ik mis dit, ik mis onze gesprekken. Ik word strontziek van al dat videobellen, ik wil gewoon mijn zus terug.’ Hij zet zijn hand voor zijn mond en begint te hoesten alsof hij zich heeft verslikt.

Ik ga rechtop zitten en geef hem een paar klopjes op zijn rug. ‘Ik mis jou ook. Heb je het benauwd, gaat het?’

‘Nee, het is niets.’

Ik wacht met praten tot hij is uitgehoest. ‘Seppie, weet waar je aan begint, dit gaat je geld kosten. Ik ga namelijk eersteklas vliegen.’

‘Dus moeten we wel iets goeds bedenken.’ Na een laatste kuch ademt hij bewust een paar keer goed in en uit.

‘Ik weet wat, zoiets als: als ik papa help het huis binnen twee maanden te verkopen dan kan ik op jouw kosten terug naar Sicilië?’

‘Veel te makkelijk. Dat huis verkoopt zichzelf.’

‘Oké, iets anders dan. Als ik weer beste vriendinnen word met Daphne, dan win ik.’ Ik trek een pijnlijk gezicht. ‘Nu ik dat hardop zeg, lijkt me dat onmogelijk. Nee, bij nader inzien trek ik die uitdaging onmiddellijk terug.’

Hij knijpt zijn ogen fijn. ‘Ik vind sowieso dat je je best moet doen om de relatie met Daphne te verbeteren, ongeacht deze weddenschap.’

Deze opmerking negerend, trek ik zijn lege glas uit zijn handen en zeg ik: ‘Jij nog een biertje?’

‘Lekker, o wacht, misschien moet ik bier halen, want zo te zien is Jasper van Gunnink er ook.’

‘Jouw grote baas?’

‘Yep, links van de bar, die man in pak.’

Ik scan alle mannen die in de buurt van de bar staan. ‘Driekwart van de aanwezigen draagt een pak. Over wie heb je het?’

‘Die man die nu zijn jasje uittrekt en de mouwen van zijn blouse oprolt. Met dat lichtbruine haar.’

‘O hij? Maar zo oud is hij helemaal niet.’

‘Het kantoor bestaat vijf jaar en het is een bureau met relatief jonge mensen. De drie eigenaren zijn allen nog geen veertig en dat maakt het juist zo leuk om hier te werken.’

Jasper van Gunnink is een aantrekkelijke man, maar straalt een en al arrogantie uit. Ik zie vanaf hier al dat hij een controlfreak is en zuinig is met zijn lach. ‘Is hij een beetje aardig?’

‘Volgens de verhalen is hij ambitieus, verliest hij nooit, is hij zeer zakelijk maar blijft hij altijd sympathiek. Ik heb hem eerlijk gezegd nog nooit gesproken.’

‘Nog nooit? Maar je werkt voor hem.’

‘Pas sinds twee maanden. Mijn sollicitatiegesprek was met de andere partners omdat Jasper op een congres zat in Stockholm. Had ik maar vaker contact met Jasper. Ik zou heel graag met hem aan een zaak willen werken.’

‘Dan vraag je hem dat toch?’

‘Zo gaat dat niet op kantoor.’

‘Moet ik je een handje helpen?’

‘Als je het maar laat. Serieus, wat zat je te denken? *Hoi daar, ik ben de tweelingzus van Sep en hij wil meer met jou werken.*’

‘Waarom niet? Jij bent altijd zo afwachtend, daar schiet je toch niets mee op.’

‘Sorry Bienie, je kan heel charmant zijn, maar we zitten niet meer in de zandbak of in de tienerdisco. Ik heb het over dé Jasper van Gunnink.’

‘Maar wat als ik nou ...’ Ik druk mezelf op van de vensterbank en kijk over de andere borrelaars heen. ‘Is die Vergunnink vrijgezel?’

Sep schiet in de lach: ‘Hij heet *Van* Gunnink. En denk je echt dat je kans maakt?’

Ik bekijk CEO Jasper onderzoekend, maar schud meteen mijn hoofd. Totaal niet mijn smaak en niet bepaald origineel. Ik kan de mannen in hun dure pakken niet eens uit elkaar houden.

‘Jasper datet alleen CEO’s van grote bedrijven. Dat zijn door- gaans succesvolle en vooral goedgeklede vrouwen.’

‘Wat is er mis met mijn kleding?’ Ik kijk naar mijn spijkerbroek en houd mijn hand voor het gescheurde stukje bij mijn knie. ‘Wat is er mis met mij?’

‘Niets, maar sorry hoor, Jasper van Gunnink is buiten jouw bereik.’

‘Omdat hij jouw idool is? Wat grappig, Jasper maakt je onzeker; hij negeert je al maanden.’

‘Absoluut niet.’

‘Dan is het projectie. Jouw werkgever is buiten *jouw* bereik, niet buiten mijn bereik.’ Sep kijkt weg en begroet een paar collega’s die voorbijlopen. ‘Maar goed, je onderschat me en dat valt me tegen van de persoon die me het beste kent.’

‘Dan weet ik het anders te formuleren: Jasper van Gunnink is buiten *ons* bereik.

‘Wat een onzin. Als je aandacht van hem wil, moet je gewoon op hem afstappen.’

‘Daar zit hij echt niet op te wachten. Geloof me.’

‘Bullshit, die man is niet meer dan wij. Als ik op jullie kantoor zou werken, zou ik binnen no-time contact met hem hebben. Appeltje, eitje.’

‘O ja?’

‘Absoluut.’

‘Dan heb ik een idee voor onze weddenschap. Als het jou lukt om Van Gunnink als date mee te nemen naar papa’s verjaardagsfeest, dan win jij.’

‘Jeetje,’ zucht ik en ik bekijk deze advocaat nog een keer van een afstandje. Type arrogant, bekakt, eersteklas gladjakker. De ijdelheid straalt ervan af. Hoe krijg ik die ooit mee naar een bijenboerderij?

Mijn broer vult aan: ‘Maar ik respecteer die man, dus je houdt het op een vriendschappelijke date. De voorwaarden zijn: je mag hem niet omkopen, niet chanteren of keihard tegen hem liegen.’

‘Sep, die opdracht is bijna onmogelijk.’

‘Waarom?’ Hij doet nonchalant maar zijn stem heeft een manipulatief toontje.

‘Want je neemt toch pas iemand mee naar je familie als je een serieuze relatie hebt?’

‘Of als vriendendienst.’

‘Jasper en ik moeten dus vrienden worden?’

‘Ja, want ik weet niet of hij nu een relatie heeft en eerlijk gezegd zit ik ook niet te wachten op jullie als minnaars. Dat wordt één grote ellende. Laten we het vooral ongecompliceerd en respectvol houden; hij blijft mijn werkgever.’

Ik kijk nog een keer bedrukt naar Jasper en daarna naar mijn broer, die op slinkse wijze naar me grijnst. ‘Je gebruikt me om zelf dichter bij Jasper te komen, dat heb je toch wel door?’

‘Misschien, maar durf je deze weddenschap niet aan? Dit vergt lef of ben je die in Italië kwijtgeraakt?’

‘Je onderschat me overduidelijk opnieuw.’ Ik knijp mijn ogen fijn.

‘Maar Bienie, onthoud dat Jasper uit totaal vrije wil mee moet willen naar papa’s boerderijfeestje.’

Ik zet de glazen neer op de vensterbank en steek mijn hand uit. ‘Hierbij ga ik de weddenschap aan. Wedden dat ik over twee maanden deze hotshot-advocaat op papa’s feest heb staan?’

‘Wedden van niet? Jasper is niet zo makkelijk als jouw surfmaatjes.’

‘Wedden van wel? Jasper blijft gewoon een man, die net als andere mannen vol zit met onzekerheden en kwetsbare gevoelens.’ Ik mompel erachteraan: ‘Ook al straalt de arrogantie van hem af.’

‘Arrogant vind ik niet helemaal het goede woord. Jasper is eerder zeer zelfverzekerd. Tijdens vergaderingen of in de rechtbank is hij waanzinnig scherp en doortastend. Trouwens, hij staat bekend om zijn enorme mensenkennis, wedden dat hij je binnen tien minuten doorheeft?’

‘Je probeert me gewoon bang te maken.’ Ik staar met samengeknepen ogen naar mijn prooi en vraag me af hoe ik dit ga aanpakken.’

Sep pakt de twee glazen op. ‘Nog een biertje?’

Ik trek mijn haar uit mijn hoge knot en knoop een extra knoopje open van mijn blouse. ‘Laat ik maar meteen actie ondernemen. Kom maar hier met die glazen. Ik stap gewoon op die baas van jou af en dan ben ik over vijf minuten weer terug met twee koude biertjes en Jaspers telefoonnummer. Voordat je het weet, kun jij ook vrienden met hem worden, samen gezellig aan ingewikkelde zaken werken en vette promotie krijgen. Hoe zit mijn haar?’

Met opgeheven hoofd loop ik naar het bargedeelte, waar Jasper nog steeds druk in gesprek zit met twee mannelijke collega’s. Vrouwen zijn hier in de minderheid en dat is absoluut een

minpuntje van dit kantoor. Onderweg heb ik genoeg bekijks als nieuwkomer van deze kroeg en krijg ik een aantal flirtende blikken toegeworpen, maar helaas ziet Jasper me niet staan. *Nog* niet.

Als ik die bar eindelijk heb bereikt, zet ik de glazen neer en probeer ik contact te maken met de barman. Jasper staat nog geen halve meter van me af. Ik probeer het gesprek van de mannen af te luisteren, zodat ik eventueel kan inhaken, maar woorden als *activa*, *ex nunc*, *insolventieregister* en *discretionaire bevoegdheid* schrikken me ter plekke af. Hoe kan ik daar wat intelligents aan toevoegen?

Blijkbaar kijkt ik Jasper te lang aan, want ineens kijkt hij mijn kant op. Ik probeer zijn blik te vangen en hem een glimlach te geven, maar hij kijkt alweer weg. Mmh, dat was een beetje *awkward*. Ik kijk naar de andere kant van de kroeg en spot Sep, die hoofdschuddend een duim naar me opsteekt.

Terwijl ik op mijn bestelling wacht, doe ik mijn best om een goede openingszin te bedenken. Helaas, de inspiratie ontbreekt. In Italië gaan de mannen recht op hun doel af en zijn ze verre van schuw. Dat is ook een manier van benaderen en waarom inderdaad moeilijk doen als het makkelijk kan. Vol moed draai ik me om en staar ik mijn 'slachtoffer' net zo lang aan tot hij me wel moet aankijken. 'Hoi!' zeg ik vrolijk.

Hij geeft me een gereserveerd knikje en net voordat hij weer wegwijkt, zeg ik snel: 'Eh ... ik ben Robine Bremers.'

Hij laat zijn blik wat langer op me rusten en ik zie dat hij me subtiel checkt. 'Moeten wij elkaar kennen?'

'Je kent mij niet, maar ik dacht, ik kom even hallo zeggen want mijn broer werkt bij ... ehm ...' Shit hoe heet dat kantoor ook alweer? 'Bij ehm ... Vergunnink, Vandonk ... en ... De Smet.' Terwijl ik het uitspreek, zie ik aan zijn opgetrokken wenkbrauwen dat ik totaal verkeerd zit.

'Nou *Ver-Gunnink*,' lacht een van zijn gesprekspartners. 'Hebben jullie tegenwoordig een nieuwe naam op de gevel?'

Ik doe net alsof ik hem niet heb gehoord en ga stug door met

mijn geforceerde kennismaking. ‘Dus, aangenaam.’ Ik reik voortvarend mijn hand uit. ‘Jij bent Jasper toch?’

Hij geeft geen antwoord, maar vuurt een eigen vraag op me af. ‘En wie mag jouw broer zijn?’

‘Bremers, Sep Bremers.’

Ik zie geen teken van herkenning op zijn gezicht. De derde man uit dit groepje neemt een slok van zijn whisky en begint zich er ook mee te bemoeien. ‘Kom je straks ook nog je ouders voorstellen. Dan hebben we de hele familie Bremers gehad.’

Ik kijk hem vriendelijk aan maar zeg met een afgeknapt toontje: ‘Met een beetje persoonlijk contact in een bedrijf is niks mis.’

Jasper vouwt zijn armen over elkaar heen. ‘Excuses mevrouw Bremers, ik ...’

‘Zeg maar Robine.’

‘Eh ... Robine, ja. Wij drieën voerden een belangrijk gesprek. Dat gesprek wil ik graag voortzetten.’ Jasper klinkt zakelijk, maar blijft beleefd.

Vlak voordat hij aanstalten maakt om zich weer om te draaien, zeg ik opgetogen: ‘Prima en het zag er ook heel belangrijk uit. Ik wens jullie alvast een fijn weekend.’

Hij kijkt me met grote ogen aan en ik voel aan alles dat ik nu moet wegwezen voordat hij een beveiligiger op me afstuurt. Zijn stugge lichaamshouding en achterdochtige blik zeggen genoeg. Ik loop met mijn staart tussen mijn benen terug naar Sep, die inmiddels de slappe lach heeft.

‘Dat ging lekker soepeltjes. Ik weet niet wat je hebt gezegd, maar Jasper was niet onder de indruk. Cheers!’

‘Ik had wel degelijk contact. Proost.’

‘Maar geen telefoonnummer.’

‘Ik had zijn aandacht.’

‘In combinatie met een afkeurende blik.’

‘Keek hij me trouwens na toen ik wegliep?’ vraag ik hoopvol.

‘*Nope!*’ lacht hij. ‘Geef toe, dit was geen slimme zet, maar je hebt

nog effe. Een kleine twee maanden om precies te zijn. Ik ben benieuwd hoe je dit gaat aanpakken.'

'Laat dat maar aan mij over.' Ik doe stoer maar heb geen idee wat mijn volgende actiepunt moet zijn. Hij heeft gelijk: deze weddenschap wordt een stuk moeilijker dan ik dacht.

HOOFDSTUK 3

DRIE DAGEN LATER

*I*k zak onderuit op de bank en vlak voordat ik mijn voeten op de salontafel wil laten rusten, trek ik ze terug. Het voelt gek genoeg een beetje ongepast, terwijl er in dit huis *juist* altijd werd geleefd. Toen ik vannacht in bed lag en mijn ogen sloot, kon ik de bekende geluiden bijna horen: het toilet dat regelmatig doorliep, de vioollessen van mijn zus, Sep huilend achter de piano, het gebrom van de centrifuge uit de kelder en het kraken van de houten vloer in de gang. Deze stek heeft zo'n enorme metamorfose gehad dat het lijkt of ik bij vreemden logeer. Normaal staan er talloze foto's op de schouw en liggen er knutselwerkjes van mijn nichtjes op de piano en wat mis ik die zeventiger jaren-trouwfoto van mijn ouders die altijd naast de boekenkast hing. Hij in dat lichtblauwe pak met wijde pijpen en mijn moeder als flowerpower-bruidje in zijn armen.

Ik sta op en trek de deuren van het dressoir open, dat gelukkig nog steeds gevuld is met gezelschapspellen en fotoalbums. Ik pak

de eerste drie albums van de stapel en neem ze mee naar de eettafel. Als eerste zie ik een foto van mama op haar omafiets in het Amsterdamse Bos en dat levert meteen een emotie op in mijn hartstreek. Toen we mijn moeders spullen opruimden wilde Daphne heel graag haar sieraden en persoonlijke dagboeken hebben en was ik dolblij met haar geliefde fiets. Zij deed alles op die fiets. Ik aai over de foto en voel de tranen branden. Tranen van verdriet en van trots.

‘Wat zit jij te janken?’

Ik sla van schrik met mijn vuisten op het tafelblad. ‘Jezus Sep, ik schrik me rot. Kon je niet even aanbellen?’

‘Ik heb een huissleutel.’ Hij komt lachend naast me zitten en zet een zak croissants en twee papieren bekers met koffie op tafel. ‘Goedemorgen, je hebt vast nog niet ontbeten, maar waarom ben je aan het huilen? O, ik zie het al.’ Hij geeft een tikje op de stapel fotoalbums en slaat er eentje open. ‘Dit was zo’n leuke vakantie. Weet je nog dat we naar dat Spaanse zwemparadijs gingen.’

Ik slik mijn tranen weg. ‘O ja, met die enge glijbanen, waar je dacht nooit levend uit te komen. Papa moest ze van mama allemaal uittesten voordat wij erin mochten. Ze vertrouwde de Spaanse veiligheidsnormen niet. O, ik mis haar. Ik mis haar levendigheid, haar nuchterheid, haar adviezen en no-nonsensehouding over het leven.’

‘Ik mis mama ook en vooral als het straks weer zomer is. Ik zou een moord doen om haar samen met papa nog een keer achter de barbecue te zien in de tuin.’

‘Misschien moet jij die rol van hoofd barbecue van haar overnemen?’

‘Laat Aafke dat maar doen,’ grijnst hij.

‘Wat hebben we eigenlijk geluk gehad. Onze jeugd was onbezonnen en liefdevol.’ Ik blader verder. ‘Dat deden papa en mama goed, ondanks dat ze wel eeuwige discussie hadden over waar te moeten wonen. Papa is eigenlijk veel te alternatief geweest voor mama. Hij houdt van rust en de natuur.’

‘Precies en mama was een stadsliefhebber en voor haar kon er niet genoeg commotie zijn.’

Mijn vader werkte voornamelijk thuis als tuinarchitect en mijn moeder had een drukke baan als persvoorlichter bij de AIVD. Haar pensioen zou dit jaar zijn geweest. Op een zonnige zaterdagochtend is zij op weg naar de markt geschept door een bestelbusje. Nota bene midden op het zebrapad. Mijn moeder nam als voetganger haar voorrang, maar het busje gaf haar die voorrang niet. Hij reed vervolgens keihard door. Vanwege mijn moeders functie bij de AIVD werd het dodelijk ongeluk grondig onderzocht door de politie en moesten we veel te lang wachten voordat we haar uitvaart konden regelen. Was het een aanslag of niet? Uiteindelijk bleek de chauffeur een zeventienjarige jongen te zijn, dus zonder rijbewijs, die doodsbang was om zich te melden, omdat hij vreesde voor zijn vaders bedrijf. De vader ging failliet, de jongen kreeg een taakstraf en is getekend voor het leven. Net als wij.

‘Zou jij dat overhebben voor iemand?’ vraag ik.

‘Wat precies?’

‘Papa was zo’n brave echtgenoot. Hij volgde de wensen van zijn vrouw en hij onderdrukte zijn eigen droom om in een landelijke omgeving te wonen.’

‘Ondanks dat ze zo verschillend waren, hadden ze een liefdevol, goed huwelijk. Papa koos voor mama, hij koos voor de liefde en die was blijkbaar zo sterk dat het hem niet uitmaakte waar hij moest wonen.’

‘En nu heeft hij Aafke, voorzitter van *Stichting Wadlopen* en eigenaresse van een boerderij met bijen en schapen.’

‘Uiteindelijk komt alles goed,’ zucht Sep dramatisch.

‘Moet je eens kijken.’ Ik pak een volgend album en ontdek een boek met vooral veel exen erin. ‘Wat een gestructureerde bende. Typisch iets voor mama. Sep en Lily, Sep en Kaatje, Sep en Suus, Daphne en Lars.’

Sep schuift het album naar zich toe en bladert verder: ‘Robine en Mark, Robine en Olivier en als laatste ... Nikolai en Robine.’

Ik kijk met een glimlach naar mijn knappe ex, chef-kok Nikolai Pasquali, die heel veel avondjes aan deze eettafel heeft doorgebracht. Elke maand verzorgde hij met veel plezier onze zondagsbrunch en ik kan me ook nog een heerlijk kerstdiner en een paasbrunch herinneren.

‘Het verbaast me niets dat mama veel foto’s met Nikolai heeft bewaard; ze was gek op zijn eten en vooral op zijn tomeloze energie.’

‘Nikolai is ook leuk.’ Hij kijkt me veelbelovend aan.

Mijmerend wrijf ik over het tafelblad en besluit ik Seps opmerking te negeren. ‘Ik kan niet anders zeggen dan dat we veel fijne momenten hebben beleefd in dit lieve, kleine grachtenpand.’

‘Absoluut. Kan ik al zeggen dat ik het gezellig vind dat je in Nederland blijft? Nog één maand en zeventwintig dagen.’

‘Oooh, heb ik nog zo lang? Dat komt goed hoor. Ik strik die Jasper Vergunnink met gemak, want wie wil er nou niet naar het leukste boerderijfeest van het jaar.’

‘Het is VAN Gunnink,’ roept hij uit en neemt een hap van een overheerlijk uitziende chocoladecroissant.

Ik trek de zak uit zijn hand en pak ook een croissant, voordat die op zijn. ‘Houd maar alvast wat geld opzij van je salaris deze maand, want mijn ticket ga je betalen.’

‘Bla, bla, bla,’ zegt hij met volle mond.

‘Trouwens, iets anders, ik heb een baantje!’ Ik hoor het mezelf zeggen alsof ik het ook niet kan geloven. ‘Na een kort telefoongesprek kon ik meteen beginnen: schoonmaken in het Amstel Ziekenhuis. Ik poets mijn stress voor de komende tijd keihard weg. Ik word vandaag al ingewerkt, om 10.30.’ Sep kijkt peinzend voor zich uit. ‘Ik weet het, ik kan meer, ik heb een studie gedaan, maar voor twee maanden is het prima. Lekker zeg, dit.’ Ik lik de chocolade van mijn wijsvinger.